

- artykuł 4 ust. 3 TUE w zakresie w jakim, odmawiając przekazania łotewskiemu FGD składek wniesionych przez łotewski oddział *Nordea Bank AB*, określonych dla okresu składkowego zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, Królestwo Szwecji wywarło negatywny wpływ na integrację jednolitego rynku, a tym samym naruszyło wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi a Unią Europejską, które stanowi warunek wstępny integracji transgranicznej.

Jeżeli Trybunał stwierdzi, że Królestwo Szwecji uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE i art. 4 ust. 3 TUE:

- nakazanie Królestwu Szwecji zaprzestania stwierdzonego naruszenia poprzez przekazanie przez szwedzki FGD łotewskiemu FGD całkowitej kwoty składek wniesionych przez łotewski oddział *Nordea Bank AB*, podlegających określeniu zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE;
- w przypadku gdyby art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE należało interpretować ściśle, wskazanie, że jest on zgodny z celem dyrektywy 2014/49/UE i ciążącym na szwedzkim FGD obowiązkiem przekazania łotewskiemu FGD składek wniesionych przez łotewski oddział *Nordea Bank AB*;
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi strona skarżąca podnosi zarzuty oparte na naruszeniu art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE i traktatu EU (zasady lojalnej współpracy).

1. Odmawiając przekazania łotewskiemu FGD składek wniesionych przez łotewski oddział *Nordea Bank AB*, określonych dla okresu składkowego zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, Królestwo Szwecji postąpiło w sposób sprzeczny z celem dyrektywy 2014/49/UE.
2. Odmawiając przekazania łotewskiemu FGD składek wniesionych przez łotewski oddział *Nordea Bank AB*, określonych dla okresu składkowego zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2014/49/UE, Królestwo Szwecji wywarło negatywny wpływ na integrację jednolitego rynku, a tym samym naruszyło wzajemne zaufanie między państwami członkowskimi a Unią Europejską, które stanowi warunek wstępny integracji transgranicznej. Królestwo Szwecji naruszyło w ten sposób art. 4 ust. 3 TUE.
3. Republika Łotewska podnosi, że odmawiając przekazania wniesionych składek i uzasadniając formalnie tę odmowę datą, w której składki te zostały rzeczywiście wniesione, Królestwo Szwecji naruszyło dyrektywę 2014/49/UE, oraz że naruszenie to zagraża realizacji celów Unii Europejskiej i pozbawia Łotwę prawa do składek, które gwarantowałyby jej odszkodowanie w zakresie ryzyka związanego z gwarancją depozytów w instytucji kredytowej przekazywanych na jej odpowiedzialność, co prowadzi do naruszenia zasady lojalnej współpracy zapisanej w art. 4 ust. 3 TUE oraz do braku realizacji celów dyrektywy 2014/49/UE.

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173, s. 149).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht
Düsseldorf (Niemcy) w dniu 27 grudnia 2021 r. – Beverage City & Lifestyle GmbH i in./Advance
Magazine Publishers, Inc.**

(Sprawa C-832/21)

(2022/C 119/34)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący środek odwoławczy: Beverage City & Lifestyle GmbH i in.

Druga strona postępowania: Advance Magazine Publishers, Inc.

Pytania prejudycjalne

Oberlandesgericht Düsseldorf zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie prejudycjalnym z następującym pytaniem dotyczącym wykładni art. 122 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 ⁽¹⁾ w związku z art. 8 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 ⁽²⁾:

Czy między powództwami istnieje „tak ścisła więź”, że pożądane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie w celu uniknięcia wydania sprzecznych ze sobą orzeczeń w rozumieniu art. 8 pkt 1 rozporządzenia nr 1215/2012, gdy w ramach powództwa o naruszenie unijnego znaku towarowego powiązanie polega na tym, że pozwany z siedzibą w jednym państwie członkowskim (tutaj: w Polsce), który dostarczył towary naruszające unijny znak towarowy pozwanemu z siedzibą w innym państwie członkowskim (tutaj: w Niemczech), którego przedstawiciel ustawowy, również pozwany jako naruszający znak, jest pozwanym „zakotwiczącym jurysdykcję”, jeżeli strony łączy jedynie zwykły stosunek dostawy i nie istnieje żadne inne wykraczające poza ten stosunek dostawy powiązanie prawne czy faktyczne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej, Dz.U. 2017, L 154, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2012, L 351, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 17 listopada 2021 r. w sprawie T-147/17, Anastassopoulos i in./Rada i Komisja, wniesione w dniu 4 stycznia 2022 r. przez RQ

(Sprawa C-7/22 P)

(2022/C 119/35)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: RQ (przedstawiciele: adwokaci M. Meng-Papantoni i H. Tagaras)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- zdecydowanie w przedmiocie dalszego biegu postępowania zgodnie ze stanem prawnym;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszej kolejności wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd przeinaczył jego skargę, jeśli chodzi o działanie powodujące szkodę.

W drugiej kolejności wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd dopuścił się wielu naruszeń prawa.

Jeśli chodzi najpierw o odpowiedzialność Unii za bezprawne zachowanie, Sąd naruszył zasady praworządności i art. 47 karty praw podstawowych, orzekając, że działania i zaniechania Eurogrupy nie mogą w żadnym wypadku powodować powstania odpowiedzialności deliktowej Unii. Sąd naruszył także zasadę równego traktowania, orzekając, że samo nabycie przez osoby fizyczne i prawne obligacji, które zostały następnie przecenione, wystarcza, by uznać, że znajdują się one w identycznej lub porównywalnej sytuacji w rozumieniu orzecznictwa.